

Sygn. akt VIII Gz 122/19

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Artur Fornal

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2019 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko **A. O.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 lutego 2019 r., sygn. akt VIII GC 2557/16 upr

p o s t a n a w i a:

odrzuć zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odrzucił apelację pozwanego od wyroku tego Sądu z dnia 29 sierpnia 2018 r., wskazując, że pomimo wezwania apelacja nie została opłacona w określonym terminie.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniesione przez pozwanego w ocenie Sądu Okręgowego podlega odrzuceniu.

Zgodnie z regulacją art. 373 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym zażalenie, jeżeli ulegało ono odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Trzeba zwrócić uwagę, że zarządzeniem Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym (sądzie pierwszej instancji) z dnia 14 marca 2019 r. wezwano skarżącego (pozwanego) do uiszczenia opłaty od zażalenia w kwocie 30 zł– w terminie 7 dni, pod rygorem jego odrzucenia (k. 228 i 229 akt).

Zobowiązanie doręczono skarżącemu w dniu 1 kwietnia 2019 r. (k. 230 akt), a w określonym terminie należna od zażalenia opłata nie została uiszczona. Pozwany wniósł natomiast – w piśmie nadanym w dniu 8 kwietnia 2019 r. – o sprecyzowanie od jakiego zażalenia ma uiścić opłatę, powołał się przy tym na to, że „ostatnio” nie składał zażalenia, lecz skargę (k. 231-232 akt). Dopiero po ponownym wezwaniu do uiszczenia ww. opłaty – na zarządzenie Przewodniczącego, w którym wskazano datę postanowienia, którego dotyczyło zażalenie – pozwany uiścił opłatę w kwocie 30 zł, co jednak nastąpiło dopiero w dniu 9 maja 2019 r. (zob. k. 231-235 akt).

W ocenie Sądu drugiej instancji skarżący nie opłacił przedmiotowego zażalenia w terminie wyznaczonym ww. zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 14 marca 2019 r., to zaś obligowało Sąd pierwszej instancji do odrzucenia zażalenia (art. 370 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.). Termin powyższy upłynął bowiem bezskutecznie z końcem dnia 8 kwietnia 2019 r. (art. 111 § k.c. w zw. z art. 165 § 1 k.p.c.), zgodnie zaś z regulacją art. 167 k.p.c. czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu była bezskuteczna. Wskazać trzeba, że wyłącznie w sytuacji gdyby treść wezwania do usunięcia braków formalnych pisma procesowego (jego opłacenia) nie była jasna i zrozumiała nie można

byłoby wywodzić dla obowiązującego ujemnych skutków procesowych (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2008 r. III CSK 235/07, LEX nr 487540, a także postanowienia z dnia 28 września 2011 r., I CZ 81/11, LEX nr 1001272 i z dnia 9 października 2013 r., V CZ 45/13, LEX nr 1394102). W niniejszej sprawie taka sytuacja jednak nie zachodzi, skoro bezpośrednio po złożeniu przez pozwanego pisma z dnia 5 marca 2019 r. oznaczonego jako „zażalenie na postanowienie z dnia 27 lutego b.r.” (k. 226 akt), do pozwanego skierowano w dniu 15 marca 2019 r. wezwanie do jego opłacenia w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia zażalenia (k. 229 akt). W takiej sytuacji nie zachodziły żadne wątpliwości co do treści wezwania, a także skutków jego niewykonania w terminie.

Ponowne, niezgodne z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, doręczenie następnie stronie przez sąd wezwania do uiszczenia opłaty nie mogło spowodować zatem rozpoczęcia na nowo biegu terminu do opłacenia zażalenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2015 r., V CZ 9/15, LEX nr 1711703). Bezskuteczność czynności podjętej przez stronę po terminie, w zakresie złożonego środka zaskarżenia, podlega uwzględnieniu przez sąd odwoławczy, kontrolujący, na podstawie art. 373 w zw. z art. 370 k.p.c. (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CZ 116/14, LEX nr 1713030), mimo że nie została dostrzeżona przez sąd pierwszej instancji. Na powyższe nie ma wpływu okoliczność, że Sąd pierwszej instancji zamiast odrzucić nieopłacone zażalenie, podjął inne czynności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r., I PZ 23/16, LEX nr 2273876).

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 373 zd. 1 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.